

dňa 10. októbra 1931, kdežto verejný žalobca, ktorý prevzal zastupovanie obžaloby, podal návrh na prevedenie stopovania proti V. N. až dňa 23. novembra 1931.

Najvyšší súd o zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva takto sa usniesol: Vyhovujúc zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva z dôvodu zmätku podľa § 385, čís. 1 c) tr. p., súčasne však aj z úradnej moci podľa 1. odst. § 35 por. nov., zrušuje sa rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu a vec sa vracia tomuto súdu k novému pojednávaniu a rozhodnutiu.

Dôvody:

Zmätočná sťažnosť založená na dôvode zmätku podľa § 385, č. 1 c) tr. p. právom namieta, že mylný je výrok odvolacieho súdu, že obžaloba bola v tomto prípade opozdená. Odvolací súd prehliadol, že podľa obsahu spisov tejto trestnej veci riaditeľstvo štátnych dráh v K. podalo o výrokoch obžalovaného dve trestné oznámenia, a to jedno pre prečin podľa § 18 zák. na ochr. rep. priamo u štátneho zastupiteľstva 16. novembra 1931 a druhé trestné oznámenie pre priestupok nekalej súťaže priamo u okresného súdu v K. toho istého dňa. V prvom oznámení sa poukazuje na druhé trestné oznámenie a žiada sa, aby štátne zastupiteľstvo prevzalo zastúpenie obžaloby aj pre priestupok nekalej súťaže. Z toho plynie, že návrh na potrestanie bol podaný u súdu 16. novembra 1931, teda pred uplynutím 6. nedelnej lehoty rátanej od 10. októbra 1931. Nerozhodnou je však kvalifikácia činu jako priestupku podľa § 25 zák. proti nekalej súťaži, uvedená v trestnom oznámení, ani to, že návrh bol podaný u súdu, ktorý nemal v tomto prípade oboru pôsobnosti (viď §§ 90 a 89 tr. p.). Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je tedy dotknutý zmätkom podľa § 385, č. 1 c) tr. p. Avšak najvyšší súd nemohol rozhodnúť vo veci samej, lebo odvolací súd neučinil žiadnych skutkových zistení, ani sa nezaoberal obsahom odvolania obžalovaného, najmä námietkami, že skutkový stav bol neúplne zistený, následkom čoho vyskytuje sa tu prípad 1. odst. § 35 por. nov. Preto bolo treba zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátiť k novému pojednávaniu a rozhodnutiu.

Čís. 4976.

Ide o materiálny súbeh (súbeh trestných činov), ak obžalovaný, vyvolavši výtržnosť v hostinci, vyhrážal hostinskému zabitím (§ 41 tr. zák. o priest.) a zakročujúceho strážnika udrel sklenicou (§§ 4-II., 6-II. zák. čl. XL:1914).

(Rozh. zo dňa 10. apríla 1934, Zm IV 123/34.)

Najvyšší súd preskúmal trestnú vec proti J. N., obžalovanému zo zločinu násilia proti orgánom vrchnosti atď., a na základe verejného pojednávania, konaného následkom zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu a obžalovaného, vyniesol rozsudok, ktorým zmätočnú sťaž-

nosť obžalovaného odmietol, naproti tomu však vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, uplatňovanej na základe bodu 1 b) § 385 tr. p., z tohoto dôvodu zmätočnosti zrušil rozsudok vrchného súdu vo výrokoch o kvalifikácii trestných činov a tieto kvalifikoval okrem zločinu násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4-II. a § 6-II. zák. čl. 40/1914, ktorý zločin bol následkom použitia § 92 tr. zák. a hľadiac k ustanoveniam § 20 tr. zák. kvalifikovaný ako prečin, tiež priestupkom proti verejnému kľudu podľa § 41 tr. zák. o priest.; v dôsledku toho zrušil rozsudok vrchného súdu aj vo výroku o treste a vymeral obžalovanému J. N. znova trest.

Z d ô v o d o v:

Verejný žalobca uplatňuje zmätočnú sťažnosť na základe bodu 1 b) § 385 tr. p. z toho dôvodu, že vrchný súd sa mylil, keď v jednaní obžalovaného shľadal len skutkovú podstatu zločinu násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4-II. a § 6-II. zák. čl. 40/1914 a nekvalifikoval čin obžalovaného aj priestupkom podľa § 41 tr. zák. priest. Zmätočnej sťažnosti verejného obžalobcu neľze odopreť oprávnenia. Podľa zisteného skutkového stavu obžalovaný J. N. dňa 17. júla 1932 prišiel ozbrojený rozbitou sklenicou do hostinca J. K. v M., vyhrožoval menovanému hostinskému, že ho zabije a, keď potom proti nemu na žiadosť J. K. zakročoval obecný strážnik A. S., udrel tohoto rukou do brady a snažil sa ho kusom skla z poháru udreť do tvári, čo sa mu však nepodarilo, lebo A. S-ovi prišiel na pomoc J. M., pomocou ktorého a ďalej obecných strážnikov T. N. a J. H. bol konečne odvedený na strážnicu, kde menovaným strážnikom vyhrožoval slovami: »Počkajte, ja vám dám, však ja nebudem dlho vo väznici, až vyjdem, potom vám ukážem všetkým strážnikom,« pri čom na strážnika J. H. rozháňal sa stoličkou a potom ho aj kopnul. Súd prvej stolice, hľadiac k tomu, že obžalovaný jednak bez úmyslu vydieračstva vyhrožoval hostinskému J. K. ťažkým poškodením na tele a že jednak mimo prípad shluknutia zbraňou prekážal úradnému orgánu v takom výkone jeho povolania, ktorý bol po práve, — kvalifikoval činy obžalovaného priestupkom podľa § 41 tr. zák. priest. a zločinom násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4-II. a § 6-II. zák. čl. 40/1914, kvalifikovaným následkom vymerania trestu s použitím § 92 tr. zák. — hľadiac k ustanoveniu § 20 tr. zák. ako prečin. Vrchný súd však z moci úradnej z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudok prvostupňového súdu čo do kvalifikácie trestných činov, pomínul kvalifikáciu činu tiež ako priestupku podľa § 41 tr. zák. priest. a kvalifikoval činy obžalovaného len ako zločin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4-II. a § 6-II. zák. čl. 40/1914, a to preto, lebo — podľa názoru vrchného súdu — nebezpečná hrozba je absorbovaná v kvalifikácii zločinu násilia proti orgánu vrchnosti.

Toto stanovisko vrchného súdu je však mylné. V súdenom prípade ide o dva samostatné, aj časove oddelené, rôzne trestné činy. Prvý, totiž nebezpečná hrozba, bol spáchaný na hostinskom J. K. a druhý — násilie proti orgánom vrchnosti — proti privolaným a zakročujúcim strážnikom. Nie je tedy nebezpečná hrozba, spáchaná proti J. K., absorbovaná v násilí proti orgánom vrchnosti, ale ide tu o materiálny sú-

beh trestných činov, ako to prvostupňový súd správne ustálil. Najvyšší súd preto vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, pokračoval podľa § 33-I. por. nov., z dôvodu zmätočnosti označeného v bode 1 b) § 385 tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu vo vytýkanej časti a kvalifikoval trestné činy obžalovaného podľa zákona. V dôsledku toho najvyšší súd zrušil rozsudok vrchného súdu aj vo výroku o treste a s použitím § 92 tr. zák. vymeral obžalovanému znova trest, primeraný jeho previneniu, pri čom hľadel na všetky poľahčujúce a priťažujúce okolnosti odvolacím súdom správne zistené.

Čís. 4977.

Řidič automobilu musí (§ 335 tr. zák.) počítati s tím, že dle zkušeností obecnstvo spějící na druhou stranu jízdní dráhy nevyčkává odjezdu vlaků elektrické dráhy, a proto při předjíždění elektriky zachovati se tak, aby mohl dle potřeby zastaviti (§ 45 nař. čís. 81/1910; § 55 bod 6, § 11 praž. ulič. řádu); nezáleží na tom, zda elektrická dráha již jela, či dosud stála.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1934, Zm I 772/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 12. srpna 1932, jímž byl uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

S hlediska hmotně-právního — správně podle čís. 9 a) a nikoliv 10 § 281 tr. ř. — uplatňuje stížnost, že soud jednak neprávem používá na daný případ ustanovení § 11 uličního a jízdního řádu pražského z 2. srpna 1931, ježto elektrika v době předjíždění již nestála, jednak nepřihlíží k ustanovení § 55 ulič. a jízdn. ř., podle něhož (bod 6) jest zapovězeno přecházeti jízdní dráhu těsně před (i za) stojícími (vozidly nebo) vlaky elektrických drah.

Námítky nejsou důvodné. Nálezací soud zjistil, že obžalovaný věděl, že jde o stanici elektrické dráhy před nádražím, značně frekventovanou, a že si při normální obezřetnosti mohl uvědomiti, že někdo z pasažerů vystoupivších půjde k nádraží a tím se ocitne v jeho jízdní dráze. Při tom má soud patrně na mysli, že podle zkušeností obecnstvo spějící na druhou stranu jízdní dráhy nevyčkává odjezdu vlaků elektrické dráhy. S tím počítal ostatně také uliční a jízdní řád, který přes výslovný zákaz § 55 bod 6 stanoví v § 11 zvláštní omezující podmínky pro předjíždění vlaků elektrických drah stojících ve stanici nebo zastávkách. Nálezací soud patrně — a to právem — předpokládá, že s onou zkušeností mohl počítati i obžalovaný, jenž byl pak proto již dle povšechného předpisu § 45 nařízení čís. 81/1910 povinen při předjíždění elektriky zachovati se tak, aby mohl podle potřeby ihned zastaviti. Za tohoto stavu věci nesešlo na tom, že soud při uvažování o subjektivní vině obžalovaného ne-